

Arrest

nr. 231 466 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Palestijnse nationaliteit te bezitten, Arabisch van etnische origine en moslima te zijn. U bent geregistreerd als vluchteling bij UNRWA. U bent in 1966 geboren in X, Jenin in de Westelijke Jordaanoever. Na uw huwelijk met A.M.H.A. verhuisde u in 1987 naar Maaen in Khan Younis, gelegen in de Gazastrook. Jullie kregen vier dochters en twee zonen. U was huisvrouw. U en uw gezin deelden een woning, die eigendom was van uw schoonvader, met uw schoonbroers Y., M. en T.. Op 21 mei 2015 overleed uw man ten gevolge van een hersenbloeding. Vijf dagen na het overlijden van uw man kwam uw schoonbroer T. langs, hij zette u vanaf dan onder druk.

Hij wou dat u en uw drie kinderen die op dat moment nog thuis woonden jullie deel van de woning verlieten en hij eiste dit deel van de woning op voor zijn tweede vrouw. Op een dag in juni kwamen uw schoonbroers T., B. en S. bij jullie thuis, ze sleurden uw dochter I. mee en verwondden haar. U probeerde haar te helpen, hierbij geraakte uw hand gekneld tussen de deur en werd u in de hand gesneden. Uw schoonbroer M. bracht u naar het ziekenhuis, u was ernstig verwond aan uw hand en u verbleef daar ongeveer een week voor behandeling. Toen u terug thuis kwam zag u uw spullen buitenshuis liggen, jullie waren uit de woning gezet. U en uw kinderen verbleven dan een week bij een neef van uw man, daarna huurden jullie een woning in Maaen. U ging in 2015 naar de politie en de rechtbank om klacht in te dienen maar omdat uw minderjarige kinderen de enige getuigen waren werd uw klacht niet aanvaard. U had ook geen documenten die bewezen dat dat u recht had op de woning. U denkt dat de autoriteiten uw schoonbroer, die bij Hamas werkt, probeerden te beschermen. U probeerde in 2015 het conflict ook via traditionele bemiddeling op te lossen, maar dit mislukte. Een jaar na het incident kwamen uw schoonbroers S., T. en B. langs. Ze wilden dat uw dochter L. zou trouwen met Ah., een vriend van hen. U was tegen dit huwelijk omdat Ah. drugs nam en dronk, maar S. probeerde u te wurgen, waarop L. instemde met het huwelijk.

In 2016 reisde u voor een medische behandeling van uw hand naar Jordanië, dit was geregeld door Artsen Zonder Grenzen. In 2017 verhuisde u naar een huurwoning in Rafah omdat er roddels over u verspreid werden in Maaen. De woning lag dichtbij een legerbasis van Al Qasem en het was daar gevaarlijk, daarom verhuisde u begin 2019 naar een andere huurwoning in Rafah. U woonde daar met uw minderjarige zoon M.. Uw zoon M.A.G. (CGVS 14/13782, O.V. 7.908.333), die erkend vluchteling is in België en hier woont en werkt, stuurde u geregeld geld. U kreeg ook steun van UNRWA en liefdadigheidsgiften van andere personen. Uw financiële situatie was niet goed maar u slaagde er toch in geld te sparen voor uw reis naar Europa.

In 2018 trof u voorbereidingen om uw land te verlaten. U ging een paspoort aanvragen voor uw minderjarige zoon M., zagezegd om naar Egypte te reizen voor medische behandeling van zijn oogziekte, maar daarvoor had u toestemming nodig van een mannelijk familielid of van de rechtbank. Uw schoonbroers kwamen via de rechtbank te weten dat u van plan was naar het buitenland te gaan met uw zoon. Uw schoonbroer T. belde u op en dreigde ermee u te mishandelen en te vermoorden als u met uw zoon naar het buitenland zou gaan. Daarna contacteerde u uw schoonbroer Y., die was wel bereid u te helpen en tekende de nodige documenten. In december 2018 verkreeg M. een paspoort. Daarna ondernam u de nodige stappen om het land te verlaten. In 2019 tekende Y. een nieuwe toestemming omdat die van 2018 niet meer geldig was. In juni 2019 verkregen jullie de toestemming om de Gazastrook te verlaten. U en uw zoon reisden in juni 2019 op legale wijze via Rafah naar Egypte. Na een verblijf van 15 dagen reisden jullie op legale wijze naar Turkije. Drie maanden later reisden jullie illegaal per boot naar Griekenland. Een maand later, op 7 november 2019, reisde u met reisdocumenten geregeld door de smokkelaar op naam van een Syrische vrouw per vliegtuig naar België. U reisde samen met uw zoon M.A.G., die u in Griekenland was komen bezoeken. Uw zoon M. bleef achter in Griekenland, momenteel is hij over land onderweg naar België. Op de luchthaven in België werd u bij controle betrapt op het onrechtmatig gebruik van identiteitsdocumenten die u niet toebehoorden. U werd overgebracht naar een gesloten centrum. Op 14 november 2019 deed u een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar de Gazastrook vreest u vermoord te worden door uw schoonbroers omdat u uw zoon meenam naar het buitenland. Vreest u de algemene onveilige situatie.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, bewijs van registratie bij UNRWA, een medisch attest, de overlijdensakte van uw man, een vervalst Grieks document op uw naam, een Belgische verblijfstitel en reisdocument op naam van een andere persoon en een kopie van de bijlage bij uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U en uw advocaat haalden tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS aan dat u problemen hebt met uw psychische gezondheid en met uw geheugen (CGVS, p. 19, 23, 24). In de Gazastrook hebt u nooit psychologische behandeling gezocht, in het opvangcentrum in België bent u wel twee keer bij een psycholoog geweest. U legde echter geen enkel document neer ter staving van uw psychische problemen en geheugenproblemen. Uit de informatie in uw dossier blijkt nergens dat u, omwille van uw medische en/of psychische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud.

U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf niet aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische en psychische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel #57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS, p. 5-6, en neergelegde documenten). Zo kreeg u in mei 2019, kort voor uw vertrek uit de Gazastrook in juni 2019, nog voedselhulp. U kreeg tevens medische hulp. U Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties .

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u een conflict had met sommige van uw schoonbroers sinds de dood van uw man. Het CGVS stelt vooreerst vast dat de door u aangevoerde vervolgingsfeiten geen nexus vertonen met één van de criteria vermeld in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, met name ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. De problemen met uw schoonbroers betreffen immers intra-familiale problemen van gemeenrechtelijke aard. Uit uw verklaringen blijkt niet dat deze problemen kunnen worden gelinkt aan (één van) de voormelde criteria in het Verdrag van Genève.

Deze vermeende feiten kunnen voorts om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd. Zo dient opgemerkt te worden dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegt ter staving van de beweerde problemen, waardoor uw verklaringen blote beweringen blijven. Nochtans zou u herhaaldelijk contacten gehad hebben met de autoriteiten inzake het conflict en kan dus verwacht worden dat u relevante documenten neerlegt. Uw verklaringen voor het gebrek aan documenten overtuigen niet. Zo beweerde u dat de politie na het incident waarbij u gewond geraakte in juni 2015 naar het ziekenhuis kwam en daar uw verklaring afnam en een proces-verbaal opstelde (CGVS, p. 19, 20). Uw verklaring dat u achteraf van een verpleger hoorde dat de politie de documenten scheurde en weggooiden toen ze het ziekenhuis verlieten is weinig overtuigend. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou u in 2015 zelf naar het politiekantoor en naar de rechtbank gegaan zijn, maar ook daarvan hebt u geen documenten (CGVS, p. 19). Uw verklaring dat uw klacht niet aanvaard werd omdat de enige getuigen uw minderjarige kinderen waren overtuigt geenszins. Het ontbreken van getuigen, ongeacht hun leeftijd of familieband, verhindert immers het neerleggen van een klacht niet. Toen u hierop gewezen werd, haalde u aan dat de autoriteiten moeilijk deden tegenover u om uw schoonbroer, die bij Hamas werkt, te beschermen (CGVS, p. 19). Ook aan deze bewering kan weinig geloof gehecht worden. U bent immers totaal onwetend over het werk en de activiteiten van uw schoonbroer B. bij Hamas (CGVS, p. 11). Dat de meeste aanhangers van Hamas niet veel vertellen over hun werk verklaart uw onwetendheid niet afdoende, er kan immers wel een minimum aan kennis verwacht worden, zeker gezien het werk van uw schoonbroer dermate grote gevolgen zou hebben dat u niet terecht kon bij de autoriteiten.

Het medische attest dat u neerlegt volstaat niet om de beweerde problemen aan te tonen. Met betrekking tot dit document dient opgemerkt te worden dat het opgesteld is op uw verzoek, waardoor het een gesolliciteerd karakter heeft. Uit de vertaling van het document blijkt dat de opgegeven oorzaak van de verwondingen gebaseerd is op uw verklaringen, bijgevolg heeft dit document geen objectieve bewijswaarde. Het CGVS merkt tevens op dat u geen documenten neerlegt ter staving van de verwondingen die uw dochter I. zou opgelopen hebben diezelfde dag in juni 2015. Nochtans verklaarde u aanvankelijk dat uw schoonbroer M. uw dochter naar het ziekenhuis bracht en dat ze er een zware operatie had die zes uur duurde (CGVS, p. 18). Toen u gevraagd werd naar documenten met betrekking tot haar medische behandeling, verklaarde u dat uw schoonbroers uw dochter verboden naar het ziekenhuis te gaan en dat ze ter plekke traditionele medische hulp kreeg van vrouwen uit de wijk, er zou met name koffie op de wonde gelegd zijn om de bloeding te stelpen (CGVS, p. 20, 21). Toen u gewezen werd op de tegenstrijdigheid van uw verklaringen ontkende u slechts uw eerdere verklaring. Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Uit uw beschrijving blijkt bovendien dat uw dochter in de nek gesneden was en op verschillende plaatsen gewond was, met name aan de nek en het been (CGVS, p. 18). Als I. dergelijke verwondingen had is het weinig aannemelijk dat deze konden verholpen worden door er koffie op te leggen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw dochter ook op een later tijdstip geen medische (na)zorg zou gekregen hebben voor deze verwondingen. Nochtans blijkt uit het door u neergelegde medische attest en uit uw verklaringen dat u slechts enkele dagen in het ziekenhuis verbleef, met name van 26 juni tot 2 juli, en dat jullie meteen daarna jullie woning verlieten. Zelfs als uw schoonbroers I. aanvankelijk verplichtten thuis te blijven, had ze dus na jullie vertrek uit de woning wel degelijk medische (na)zorg kunnen krijgen.

Ook de poging tot bemiddeling die zou ondernomen zijn in 2015 staft u niet met documenten, en uw verklaringen hierover overtuigen evenmin. Hoewel u zelf het initiatief nam tot die bemiddeling, zijn uw verklaringen hierover beperkt. Hoewel u gevraagd werd concreet te beschrijven wat er gedaan werd bij die bemiddelingspoging, zei u slechts vaagweg "Ze hebben geprobeerd mijn schoonbroers aan te spreken en te overtuigen mijn woning terug te geven, maar ze weigerden en zeiden dat ik geen recht heb, en als ik recht heb moet ik bewijs voorleggen" (CGVS, p. 20). U kon niet aangeven wie er toen bemiddeld heeft, u sprak slechts over "bekende figuren, verantwoordelijken van de stammen, wijken, grote families" (CGVS, p. 20). Dat u zo weinig kan vertellen over deze bemiddelingspoging tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

De geloofwaardigheid van het beweerde conflict wordt verder aangetast door het feit dat u na 2015 geen verdere stappen hebt ondernomen om het conflict op te lossen of aangifte te doen, ook niet toen uw schoonbroer S. u probeerde te wurgen en een schoen in uw mond stak (CGVS, p. 18, 20). Dat uw eerdere pogingen tot aangifte niets opleverden verklaart dit niet afdoende, uit bovenvermelde opmerkingen blijkt immers dat die vermeende eerdere pogingen tot aangifte weinig geloofwaardig zijn. Gezien u de wurging omschrijft als een echte moordpoging is het weinig aannemelijk dat u geen aangifte zou doen, ongeacht de mogelijkheid dat uw schoonbroers de situatie nog gecompliceerder zouden kunnen maken.

De vaststelling dat uw schoonbroer Y. niet aarzelde om tot tweemaal toe de nodige documenten te ondertekenen ter toestemming van het verkrijgen van een paspoort voor uw minderjarige zoon M. en zijn reis naar het buitenland ondermijnt de geloofwaardigheid van het beweerde conflict met drie andere schoonbroers ernstig. Zelfs als Y. een slechte relatie zou hebben met de betrokken broers, zoals u verklaarde, is het weinig aannemelijk dat hij herhaaldelijk het risico zou nemen om tegen de wil van zijn broers in te gaan, die razend waren toen ze te weten kwamen dat u uw zoon naar Egypte wou brengen voor medische behandeling en die ermee bedreigd hadden u te vermoorden (CGVS, p. 14, 15, 21). Y. zou in dat geval immers ook zelf het risico lopen problemen te krijgen met zijn broers.

Het CGVS stelt voorts vast dat u geen idee hebt wat uw schoonbroers na uw vertrek uit de Gazastrook deden en dat u geen enkel initiatief hebt genomen om te weten te komen of ze nog iets gedaan of gezegd hebben (CGVS, p. 21). Dat u angst hebt als u over hen praat en niets meer wou weten of horen over hen na uw vertrek verklaart dit niet afdoende (CGVS, p. 21). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou proberen te weten te komen wat uw schoonbroers ondernamen nadat u het land verlaten had met uw zoon, tegen hun wil in en nadat ze u met de dood bedreigd hadden. Het CGVS merkt op dat vier van uw zes kinderen nog steeds in de Gazastrook verblijven, wat het des te opmerkelijker opmaakt dat u niet probeerde te weten komen wat er verder gebeurde, gezien u ongetwijfeld bekommerd moet zijn om hun welzijn en veiligheid.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Met betrekking tot de psychologische problemen en geheugenproblemen die u aanhaalde verwijst het CGVS naar bovenvermelde relevante paragrafen. Er dient herhaald te worden dat u geen enkel medisch attest neerlegde ter staving ervan. Deze door u aangehaalde problemen vermogen niet bovenstaande ongelooftwaardigheden te verklaren of te weerleggen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw paspoort, identiteitskaart en bijlage, geboorteakte en attest van registratie bij UNRWA hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Uw huwelijksakte en de overlijdensakte van uw man hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Het medisch attest werd hierboven reeds besproken. Het vervalste Griekse document en de identiteitsdocumenten op naam van S.A. vormen hoogstens een begin van bewijs met betrekking tot uw reis, die niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt.

Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In casu blijkt dat, hoewel uw financiële situatie achteruitging nadat uw man niet meer in Israël kon gaan werken en later na het overlijden van uw man, u er toch in slaagde te overleven en zelfs geld te sparen. Zo kreeg u op regelmatige basis financiële steun van uw zoon M.A.G. die in België woont en werkt, hij stuurde u namelijk 200 tot 300 euro elke twee maanden (CGVS, p. 6, 7). Uw familie in de Westelijke Jordaanoever gaf u af en toe financiële steun (CGVS, p. 7). Begin 2019 verhuisde u in Rafah naar een andere huurwoning omdat de eerdere woning dichtbij een legerbasis was. Uw laatste huurwoning in Rafah, waar u enkel met uw zoon M. woonde, omschreef u als volgt: "veel beter dan die ervoor, met een betonnen dak en er waren 2 kamers met sanitair, het was zeer proper" (CGVS, p. 5). Over uw financiële situatie toen u in Rafah woonde zei u "Het was niet makkelijk. We moesten rondkomen en ook geld sparen om Gaza te verlaten, het was niet makkelijk om op die manier te leven." (CGVS, p. 11). De reis van u en uw zoon Mohammad kostte 4000 of 4500 dollar. U slaagde erin om 4500 dollar bijeen te sparen, u leende nog 2000 dollar en u had bij aankomst in België nog 2000 dollar op zak die u opzij gelegd had om uw zoon M. te helpen en zijn smokkelaars te betalen (CGVS, p. 17, 22). Dat u erin slaagde deze niet onaanzienlijke som bijeen te sparen wijst erop dat u een zekere financiële draagkracht had. Niets in uw verklaringen wijst erop dat u in de toekomst niet meer zou kunnen rekenen op de financiële steun die uw familie u tot nu toe gaf. Hoewel u beweerde dat uw dochters geen hogere studies deden (CGVS, p. 10), blijkt uit de verklaringen van uw schoonzoon Y.A. (CGVS 1816546, O.V. 8.675.095), die gehuwd is met uw dochter I., dat I. wel aan de universiteit studeerde, wat een verdere aanwijzing is dat de financiële situatie van u en uw gezin beter is dan u liet uitschijnen (CGVS 1816546, p. 5). Uit de beslissing inzake het verzoek om bescherming van uw schoonzoon blijkt overigens dat zijn financiële situatie goed tot zeer goed was (zie beslissing CGVS 186546). Wat de UNRWA bijstand betreft gaf u aan dat u elke drie maanden een beroep kon doen op voedselhulp (CGVS, p. 6). Daarnaast kon u een beroep doen op UNRWA in verband met medische hulp (CGVS, p. 6). Voor de verwonding aan uw hand kreeg u medische zorg in het European Hospital in Khan Younis in 2015 en in Jordanië in 2016 (CGVS, p. 5, 13). Hoewel de zenuwen in uw hand nog beschadigd zijn en uw hand niet meer functioneert zoals vroeger, is uw hand na de operatie en kinebehandeling die u kreeg er beter aan toe dan kort na de verwonding, toen uw hand zo goed als verlamd was (CGVS, p. 13, 19). Toen u een been brak na een val kreeg u eveneens medische zorg in het European Hospital, zo hebt u metalen staven in uw been (CGVS, p. 22).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist.

De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken.

Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS, p. 11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het *El Kottarrest* van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van

veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019**) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS merkt volledigheidshalve op dat u verklaarde dat er geen verband is tussen het verzoek om bescherming van uw zoon, die erkend is als vluchteling in België, en uw eigen verzoek (CGVS, p. 10). Bovendien dient elk asiëldossier naar eigen merites beoordeeld en bekeken te worden. De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat u erkend dient te worden als vluchteling.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 december 2019 een schending aan van "Artikel 1, A, al. 2 en artikel 1, D van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; Artikel 12, 1, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; Artikelen 2 en 3 (materieel en procedureel luik) van het EVRM; Artikelen 55/2, 48/3 et 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van de verwijdering van de vreemdelingen; Artikel 1, 12° en 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van de procedurerichtlijn (2013/32/EU), van artikel 22 van de opvangrichtlijn (2013/33/EU) en van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU); Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; De formele motiveringsplicht; Het zorgvuldigheidsbeginsef".

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de principes van voornoemde artikelen.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer, meent verzoekster "dat de veiligheidssituatie in Noord-Egypte uiterst problematisch is". Zij citeert uit "het advies van de FOD Buitenlandse Zaken aan Belgische onderdanen die naar Egypte willen gaan", "een rapport van februari 2018 van HCR", "een rapport van Human Rights Watch van 2018", "BBC, Egypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai, 9 avril 2019" en "het COI Focus-rapport van 9 september 2019 met betrekking tot de terugkeer naar de Gazastrook". Verzoekster besluit dat "het rapport op geen enkele manier [aangeeft] dat de Palestijnen in de Gazastrook geen slachtoffers zijn van aanvallen door gewapende organisaties die actief zijn in de regio", maar dat "het rapport geeft a contrario heel precies en herhaaldelijk [aangeeft], dat veel er tal van burgers slachtoffer zijn".

Aangaande verzoeksters vluchtmotieven en persoonlijke situatie, wijst zij op "haar kwetsbaarheid, in casu haar zware psychologische staat". Zij verwijst naar haar verklaringen over de "verschrikkelijke momenten" in haar leven, het overlijden van haar man, het gebrek aan financiële middelen, haar slechte psychische toestand, de nachtmerries en korte nachten. Zij benadrukt verschillende malen te hebben gehuild tijdens het interview en geeft aan "ook vaak zelfmoordgedachten [te hebben] gehad die ze heeft getracht in te dempen voor haar kinderen".

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij nooit psychologische hulp heeft gezocht in Gaza, benadrukt zij dat zij reeds uitlegde "dat de mensen die door een psycholoog worden gevolgd in haar land van herkomst door de bevolking gezien worden als mensen die hun verstand hebben verloren en dat ze niet wou dat ze haar als gek zouden beschouwen, hetgeen haar zwake psychologische toestand zou hebben verergerd".

Verzoekster klaagt aan dat "uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enige rekening tracht te houden met de overduidelijke kwetsbaarheid van verzoekster, die nochtans door de protection officer tijdens het persoonlijke onderhoud werd waargenomen".

Zij wijst er tevens op *“dat het interview plaatsvond via videoconferentie, zijnde een instrument dat absoluut ongeschikt is voor kwetsbare asielzoekers, zoals bevestigd door de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen”*.

Waar verzoekster in de bestreden beslissing wordt verweten dienaangaande geen stukken te hebben neergelegd, herhaalt zij dat zij afkomstig is *“uit een land waar psychologie wordt geassocieerd met de behandeling van mensen die gestoord zijn”* en dat de hulp in België *“zeer moeilijk te verkrijgen was”*, vanwege de taalbarrière en vanwege technische problemen. Bij haar verzoekschrift voegt zij thans een *“medisch attest d.d. 17/12/2019”*, zijnde een *“rapport centrumpsioloog”*, waarin wordt aangegeven dat verzoekster tweemaal gesproken heeft met een klinisch psychologe. Verder stelt verzoekster dat *“een externe psycholoog, mevrouw B. Vermeylen, uiteindelijk ook op dinsdag 24 december 2019 verzoekster [kwam] bezoeken in het gesloten centrum, opdat de ernst van de door haar ingeroepen psychische problemen kunnen worden vastgesteld”*, waarvan een rapport nog zal worden neergelegd.

Vervolgens gaat verzoekster in op de kwetsbaarheid en trauma's van asielzoekers en op het *“geloofwaardigheidsrapport”* van UNHCR.

Verzoekster wijst op *“de financiële problemen waarmee UNRWA momenteel wordt geconfronteerd”*, waardoor UNRWA haar noodprogramma's zoals *“Community Mental Health Programme”* heeft moeten aanpassen en medewerkers heeft moeten ontslaan, op *“het COI FOCUS rapport van 23 november 2018 “UNRWA Financial crisis and impact on its programmes”* en op de gezondheidszorg in Gaza (*“UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017”*, *“UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”*, *“United Nations, Gaza - 10years later, July 2017”*).

Zij besluit dat zij psychologische behandeling nodig heeft die haar niet in Gaza kan worden vertrekt en zij verwijst naar *“een vergelijkbare zaak [...] in een arrest nr. 228 888 van 18 november 2019”* van de Raad.

Aangaande verzoeksters socio-economische situatie, benadrukt verzoekster dat de voedselhulp van UNRWA *“vaak onvoldoende was en dat verzoekster zichzelf moest opofferen voor haar kinderen”* en *“dat zij slechts om de drie maanden voedselhulp van UNRWA ontving, hetgeen niet genoeg was om al hun behoeften te dekken, de rest werd gecompenseerd door het lage inkomen van haar man toen hij nog leefde”*. Zij legt uit dat zij na het overlijden van haar man enkel kon rekenen op de hulp van haar zoon en dat zij *“bijzonder weinig [moest] uitgeven om te overleven”* teneinde te kunnen sparen voor hun vertrek uit Gaza. Zij stelt dat zij *“leefde in een zeer precare financiële situatie na de dood van haar man en zal in geval van terugkeer financieel moeilijk overleven”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster *“een annulatie van de bestreden beslissing met een verwijzing naar het CGVS teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Medisch attest d.d. 17/12/2019”*.

Bij aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 10 januari 2020, voegt de commissaris-generaal *“COI Focus Palestinian Territories – Lebanon “The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota met *“Medisch attest d.d. 28.12.2019”* neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekster als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit verzoeksters verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 5-6) en uit de stukken van het administratief dossier (identiteitskaart, paspoort, UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekster elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v.*

Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.4.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.4.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” van december 2011.

Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *“United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East”* één van de in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

2.4.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 preees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Verder geeft deze informatie aan dat UNRWA ook *anno* 2019 met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

De bij aanvullende nota van 9 januari 2020 gevoegde *“COI Focus Palestinian Territories – Lebanon “The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 geeft aan dat de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties op 6 november 2019 concludeerden tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen dollar en 20,7 miljoen dollar aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen dollar en 40 miljoen dollar bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.4.2.3. Redenen buiten verzoeksters invloed en onafhankelijk van haar wil die haar dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

2.4.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest “*El Kott*” heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoeksters vluchtmotieven;
- verzoeksters socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan haar situatie die haar in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel bescherminggerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

2.4.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekster (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt.

Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster beschikt over een paspoort, geldig tot 13 oktober 2020. Zij is aldus in het bezit van de nodige documenten om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd *“dat de veiligheidssituatie in Noord-Egypte uiterst problematisch is”*. Zij citeert uit *“het advies van de FOD Buitenlandse Zaken aan Belgische onderdanen die naar Egypte willen gaan”*, *“een rapport van februari 2018 van HCR”*, *“een rapport van Human Rights Watch van 2018”*, *“BBC, Egypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai, 9 avril 2019”* en *“het COI Focus-rapport van 9 september 2019 met betrekking tot de terugkeer naar de Gazastrook”*.

De Raad antwoordt dat de opening van de grensovergang te Rafah inderdaad medebepaald wordt door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geveiseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen asielzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat een afgewezen asielzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt.

Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekkers hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, nu zij slechts problemen met haar schoonbroers voorhoudt waarvan een schoonbroer B. bij Hamas zou aangesloten zijn. Er wordt, echter geen geloof gehecht haar voorgehouden problemen en voorts bleek verzoekster onaannemelijk onwetend over de beweerde activiteiten van haar schoonbroer B. bij Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat haar schoonbroer B. – laat staan Hamas - verzoekster zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Zij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofd een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoekster naar Gaza belemmeren. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.4.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Volgens de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. Ook in juni en augustus 2019 en begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan.

Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "*luchteenheid*".

Ook in 2019 worden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samengenomen, dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

2.4.2.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

2.4.2.4.1. Verzoeksters socio-economische situatie in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliësch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliësch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “*een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is*”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest “*El Kott*” van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “*Operatie Beschermde Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliësch autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëliësch blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het “*El Kott*”-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat de verzoek(st)er dient aan te tonen dat zijn/haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoeksters situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Bij UNRWA kon zij elke drie maanden beroep doen op voedselhulp (notities, p. 6). Verzoekster kreeg alle nodige medische verzorging voor de verwonding aan haar hand in het European Hospital in Khan Younis in 2015 en in Jordanië in 2016 (notities, p. 5, 13) en voor een gebroken been in het European Hospital (verzoekster heeft metalen staven in haar been; notities, p. 22).

Naast deze bijstand van UNRWA kreeg verzoekster ook op regelmatige basis financiële steun van haar zoon M.A.G. die in België woont en werkt, namelijk 200 tot 300 euro elke twee maanden (notities, p. 6, 7), en verder steunde haar familie in de Westelijke Jordaanoever het gezin (notities, p. 7). Zij kon verhuizen om een betere woning te huren voor haar en haar zoon M. die zij beschreef als “*veel beter dan die ervoor, met een betonnen dak en er waren 2 kamers met sanitair, het was zeer proper*” (notities, p. 5).

Ter terechtzitting wordt opgemerkt dat verzoekster vier dochters heeft in de Gaza. Verzoekster acht dit irrelevant gezien het meisjes zijn en haar zoon in België verantwoordelijk is voor haar. Verzoekster is echter niet waarheidsgetrouw waar zij beweert dat haar dochters geen hogere studies deden (notities, p. 10). Immers uit de verklaringen van haar schoonzoon Y.A., die gehuwd is met verzoeksters dochter I., blijkt dat I. wel aan de universiteit studeerde (notities Y.A., p. 5). Deze schoonzoon verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat zijn financiële situatie “*goed tot zeer goed*” was (notities Y.A., p. 6).

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de voedselhulp van UNRWA “*vaak onvoldoende was en dat verzoekster zichzelf moest opofferen voor haar kinderen*”, “*dat zij slechts om de drie maanden voedselhulp van UNRWA ontving, hetgeen niet genoeg was om al hun behoeften te dekken*”, dat zij na het overlijden van haar man enkel kon rekenen op de hulp van haar zoon en dat zij “*bijzonder weinig*

[moest] *uitgeven om te overleven*”, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster er kennelijk alsnog in slaagde om 4500 dollar bijeen te sparen voor haar reis naar Europa, dat zij 2000 dollar kon lenen en bij aankomst in België nog 2000 dollar op zak had (notities, p. 17, 22). Hoe dan ook verzoekster had de mogelijkheid een betere woning te huren, haar dochter(s) kon(den) studeren en verzoekster werd medisch verzorgd in Jordanië.

Uit het voorgaande blijkt derhalve niet dat verzoekster in een situatie van extreme armoede leefde of zal belanden. Integendeel, verzoekster minimaliseert manifest de sociale en economische situatie van haarzelf en haar kinderen. Er kan geenszins blijken dat verzoekster onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoekster niet volhouden dat er in haar hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

2.4.2.4.2. Verzoeksters vluchtmotieven

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij de Gazastrook heeft verlaten omwille van problemen met haar schoonbroers.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

De Raad acht verzoeksters verklaringen over de problemen met haar schoonbroers niet geloofwaardig gezien (i) verzoekster geen (begin van) bewijs neerlegt ter staving van de beweerde problemen, hoewel zij herhaaldelijk contact zou hebben gehad met de autoriteiten inzake het conflict (notities, p. 19-20); (ii) het door haar neergelegde medisch attest van “*European Gaza Hospital*” de oorzaak van de verwondingen niet kan staven gezien het opgesteld werd op basis van haar eigen verklaringen.

Voorts legde verzoekster, eventueel via haar dochter, geen documenten neer ter staving van de verwondingen die haar dochter I. zou hebben opgelopen bij de aanval in juni 2015. De Raad merkt bovendien op dat de echtgenoot van I. tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakt van de geweldpleging van de schoonbroers van verzoekster T., B. en S. op zijn echtgenote I. terwijl hij toen nog in de Gaza was (zie administratief dossier). Verzoekster blijkt aldus zelf feiten te verzinnen en dit kan tevens blijken uit haar tegenstrijdigheden over dit punt. Zo verklaarde verzoekster aanvankelijk dat haar dochter naar het ziekenhuis gebracht werd door verzoeksters schoonbroer M. en dat zij er een zware operatie had die zes uur duurde (notities, p. 18), om dan later te beweren dat haar schoonbroers haar dochter verboden naar het ziekenhuis te gaan en dat zij enkel ter plekke traditionele medische hulp kreeg van vrouwen uit de wijk (notities, p. 20-21). Dergelijke geheel uitlopende en onverzoenbare verklaringen kunnen slechts aantonen dat verzoeksters beweringen in werkelijkheid niet hebben plaatsgevonden.

Verzoekster legt geen documenten neer van de beweerde poging tot bemiddeling in 2015 noch kan zij deze bemiddelingspoging enigszins concreet beschrijven, daar zij niet kon aangeven wat er juist gedaan werd (notities, p. 20), noch wie er toen bemiddeld heeft (notities, p. 20). Verzoekster heeft na 2015 geen nadere stappen ondernomen om het conflict op te lossen of aangifte te doen, ook niet toen haar schoonbroer S. haar beweerdelijk probeerde te wurgen en een schoen in haar mond stak (notities, p. 18, 20). Anderzijds aarzelde haar schoonbroer Y. niet om tot tweemaal toe de nodige documenten te ondertekenen ter toestemming van het verkrijgen van een paspoort voor verzoeksters minderjarige zoon M. en zijn reis naar het buitenland.

Dat verzoekster hiervoor betaald zou hebben, zoals ze ter terechtzitting toevoegt, komt voor als een verschoning die niet coherent is met de hardvochtige wijze waarop haar schoonbroers, volgens verzoekster, aanhoudend zouden gehandeld hebben.

Ten slotte bleek verzoekster onwetend over het doen en laten van haar schoonbroers na haar vertrek uit de Gazastrook en heeft zij geen enkel initiatief genomen om te weten te komen of ze nog iets gedaan of gezegd hebben (notities, p. 21), terwijl vier van haar zes kinderen nog steeds in de Gazastrook verblijven. Dit wijst er bijkomend op dat verzoekster geen vrees koestert voor haar dochters en ondermijnt andermaal de waarachtigheid van de vermeende problemen van haar dochter I..

De Raad kan slechts vaststellen dat er in het verzoekschrift geen poging wordt ondernomen om voorgaande argumenten inzake verzoeksters problemen met haar schoonbroers te weerleggen of ontkrachten. Dat verzoekster de Gaza diende te verlaten om veiligheidsredenen veroorzaakt door haar schoonbroers, is dan ook geheel ongeloofwaardig.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan “van artikel 24 van de procedure richtlijn (2013/32/EU), van artikel 22 van de opvangrichtlijn (2013/33/EU) en van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU)” gezien volgens haar “uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enige rekening tracht te houden met de overduidelijke kwetsbaarheid van verzoekster, die nochtans door de protection officer tijdens het persoonlijke onderhoud werd waargenomen”. Zij wijst dienaangaande op “haar kwetsbaarheid, in casu haar zware psychologische staat”, haar verklaringen over de “verschrikkelijke momenten” in haar leven, het overlijden van haar man, het gebrek aan financiële middelen, haar slechte psychische toestand, de nachtmerries en korte nachten, het huilen tijdens het persoonlijk onderhoud en de “zelfmoordgedachten [...] die ze heeft getracht in te dempen voor haar kinderen”. Verzoekster wijst op “de financiële problemen waarmee UNRWA momenteel wordt geconfronteerd”, waardoor UNRWA haar noodprogramma's zoals “Community Mental Health Programme” heeft moeten aanpassen en medewerkers heeft moeten ontslaan, op “het COI FOCUS rapport van 23 november 2018 “UNRWA Financial crisis and impact on its programmes””, op de gezondheidszorg in Gaza (“UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017”, “UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”, “United Nations, Gaza - 10years later, July 2017”) en op “een vergelijkbare zaak [...] in een arrest nr. 228 888 van 18 november 2019” van de Raad.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst over “bijzondere procedure noden” op 21 november 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Gezien verzoekster aldus geen melding maakte van enige (psychologische) belemmeringen of kwetsbaarheid, kan de commissaris-generaal niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden, noch “dat het interview plaatsvond via videoconferentie”, volgens verzoekster “een instrument dat absoluut ongeschikt is voor kwetsbare asielzoekers, zoals bevestigd door de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen”.

Verder merkt de Raad op dat noch het huilen tijdens het persoonlijk onderhoud, noch haar verklaringen over de “verschrikkelijke momenten” in haar leven, het overlijden van haar man, het gebrek aan financiële middelen, haar slechte psychische toestand, de nachtmerries en korte nachten, noch haar beweerde “zelfmoordgedachten [...] die ze heeft getracht in te dempen voor haar kinderen”, de door haar vermeende “kwetsbaarheid, in casu haar zware psychologische staat” objectief en genoegzaam kunnen aantonen. De Raad neemt aan dat elk vertrek uit een vertrouwde omgeving en de onzekerheid van een toekomst in België, ernstige zorgen baart.

Het bij haar verzoekschrift gevoegde “medisch attest d.d. 17/12/2019” betreft een “attest van opvolging” dan wel een “rapport centrumpsiycholoog”, dat werd opgesteld door een “klinisch psychologe”, waarin enkel wordt aangegeven dat de psychologe tweemaal gesproken heeft met verzoekster en dat verzoekster “gedurende haar verblijf in het Centrum voor Illegalen te Holsbeek verder door [haar] [zal] worden opgevolgd”. Een dergelijk beknopt “rapport” of “attest” is logischerwijze op zich niet voldoende om te beoordelen of verzoeksters mentale toestand en zorgnoden een terugkeer naar Gaza zouden verhinderen. Dit stuk dient dan ook te worden gelezen binnen het geheel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

Het ter terechtzitting voorgelegde "*Medisch attest d.d. 28.12.2019*" stelt dat B. Vermeulen, klinisch psychologe, en M. Roland, "*MD MPH PhD*", op 24 december 2019 verzoekster gedurende 1,5 uur gezien hebben, met de telefonische hulp van een tolk. Vervolgens geeft het attest verzoeksters verklaringen weer over haar leven in Gaza – die reeds hierboven als ongeloofwaardig werden beoordeeld – en haar reis naar Europa.

Wat het medische betreft, maakt het attest melding van "*vage*" en "*niet-precieze*" klachten, alsook van de door verzoekster geuite gevoelens van wanhoop, huilen, nachtmerries, hoofdpijn en nachtmerries. Volgens het attest vond er een oogonderzoek plaats waaruit de artsen "*une hypertension intracrânienne idiopathique*" vermoeden. Er wordt tevens gewezen op een verhoogde cholesterol en triglycerides op basis van "*la biologie*". De artsen stellen verder vast dat verzoekster littekens heeft op haar pols en onderarm, alsook een vermoedelijke beschadiging van de "*nerf radiale*". Volgens de artsen is er met zekerheid aandacht en opvolging nodig voor deze lichamelijke klachten.

Wat het psychologische betreft, stelt het attest dat verzoekster zich bevindt in een "*état de choc, perdue et à bout*" en "*un état traumatique de désespoir, d'impuissance et d'épuisement*". Er wordt opgemerkt dat zij zich isoleert, dat zij moeilijk haar verhaal kan doen, dat zij emotioneel is en dat haar symptomen een zelfmoordrisico met zich meebrengen. Volgens de artsen kan de PTSD-diagnose worden behouden gezien zij voldoet aan de criteria van DSM-V. Wat de ernst van haar klachten betreft, beoordelen de artsen haar "*symptômes*" en "*complications*" als "*majeurs*", de "*pronostic*" als levensbedreigend en de "*possibilité de traiter*" als "*douteuse*". Hieruit besluiten de artsen dat verzoeksters PTSD getuigt van "*gravité maximale*" en dat zij geen andere beproevingen meer kan doorstaan, waardoor het voor haar essentieel is om in een veilige en stabiele context te leven.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de arts over de lichamelijke klachten ("*une hypertension intracrânienne idiopathique*", verhoogde cholesterol en triglycerides, littekens op haar pols en onderarm en vermoedelijke beschadiging van de "*nerf radiale*"). Het attest doet echter geen uitspraak over de oorsprong of oorzaak van de littekens – behoudens de weergave van verzoeksters eigen verklaringen hieromtrent - en er kan dus geen causaal verband worden aangetoond tussen de letsels en de beweerde problemen. Waar het attest stelt dat er aandacht en neurologische opvolging nodig is voor deze lichamelijke klachten, herhaalt de Raad dat verzoekster in Gaza de nodige medische verzorging kreeg van UNRWA. Zo ging zij voor de verwonding aan haar hand naar het European Hospital in Khan Younis in 2015 en in Jordanië in 2016 (notities, p. 5, 13) en voor haar gebroken been naar het European Hospital (verzoekster heeft metalen staven in haar been; notities, p. 22). Uit het attest kan niet blijken dat verzoekster de nodige opvolging daar niet heeft kunnen krijgen.

Wat de PTSD-diagnose betreft, merkt de Raad op dat de artsen tot deze conclusie kwamen na een eenmalig 1,5 uur durend contact, waar verzoekster middels een telefonische tolk bevraagd werd over haar vluchtrelaas en over haar mentale klachten, maar waar er blijkbaar ook nog een lichamenlijk, oog- en bloedonderzoek werd uitgevoerd.

De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Het is niet aan de psychologe en de dokter om een beoordeling te maken van de feiten die verzoekster aanbracht over haar situatie in de Gaza. Er werd ervan uitgegaan dat deze waarachtig waren en op basis van een eenmalig contact van anderhalf uur waarin ook nog medische onderzoeken werden gevoerd werd besloten in het attest, dat verzoeksters PTSD getuigt van "*gravité maximale*" en dat zij geen andere beproevingen meer kan doorstaan, waardoor het voor haar essentieel is om in een veilige en stabiele context te leven. De Raad heeft echter met de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoekster problemen met haar schoonbroers verzonnen zijn en zij niet aantoonbaar dat de fysieke letsels die werden opgelopen een direct causaal verband hebben met enige mishandeling. Deze grond waarop de PTSD komt te steunen kan dan ook niet worden weerhouden.

Voorts kan gelezen worden in het attest dat verzoeksters reisweg bezwarend was alsook haar verplicht verblijf in een gesloten centrum aan de grens. Dit wordt niet betwist, doch is het gevolg van verzoeksters handelwijze om zonder de nodige reistitels naar België te komen. Hieruit kan niet besloten worden dat verzoekster nood zou hebben aan internationale bescherming.

Zoals hoger reeds vastgesteld - dat elk vertrek (zeker een illegale reis) uit een vertrouwde omgeving en een onzekere toekomst in België, ernstige zorgen baart – kan evenzeer aangenomen worden dat verzoekster zich ontmoedigd, uitgeput en machteloos voelt (zie medisch attest). Dat verzoekster hierom radeloos is en spreekt van zelfmoord is evenzeer verbonden aan haar vurige wens om Gaza te verlaten en in België haar zoon te vervoegen, zoals ze ter terechtzitting stelt.

Zoals het medisch attest blijft verzoekster voorts bij vage en onduidelijke medische klachten en dient vastgesteld dat verzoekster 54 jaar is en andere algemene medische bevindingen (o.m. oogklachten, hoge bloeddruk) niet vreemd zijn aan een dergelijke leeftijd. Nergens kan blijken dat deze te wijten zouden zijn aan haar verleden in de Gaza.

De verwijzing naar het arrest van de Raad (RvV 18 november 2019, nr. 228 888), dat hoe dan ook geen precedenterwerking heeft, is niet relevant.

Er kan uit alle stukken van het administratief dossier, het verzoekschrift en aanvullende nota's niet worden vastgesteld dat verzoekster zich omwille van haar geestestoestand in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden bij een terugkeer naar Gaza, omwille van de (medische/psychologische) zorgnoden die zij zou hebben.

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, evenmin enig ander relevant element eigen aan verzoeksters persoonlijke situatie waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNWRA te verlaten.

2.4.3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5. Besluit

2.5.1. Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoekster bovendien niet aantoot dat zij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.5.2. In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "*subsidiair*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoekster zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat zij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

2.5.3. Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest "*El Kott*" (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK